

ДЖЕЙМС БАЛАРД ЗОНАТА НА УЖАСА

Превод от английски: [Неизвестен], 2001

chitanka.info

Ларсен цял час чака идването на Бейлис, доктора от съседната къща. Беше сигурен, че лекарят стопроцентово ще се появи, защото работата беше доста интересна и Бейлис бе не по-малко заинтригуван от самия Ларсен.

Беше вече след три, а докторът все още го нямаше. Ларсен ходеше от стая в стая като диво животно и ругаеше доктора, който сигурно седи в своя белоснежен дворец и чете вестник.

На обед погълна два сандвича и три таблетки амфетамин (нуждаеше се от стимулатори) от опаковката, която му даде Бейлис. После се зачете в „Психоанализ“ — тлъст том, пълен с таблици и бележки под черта. Но след час, с усилия прочел три страници, захвърли книгата. Често отиваше до прозореца и се вглеждаше в съседната къща с надеждата да открие стопанина. Между двете сгради имаше площадка и само понтиакът на Бейлис хвърляше жалка сянка върху прегарялата ливада. Трите други къщи бяха пуссти. Комплексът бе построен със средствата на фирмата за електрически уреди, в която работеха и Бейлис, и Ларсен, и бяха нещо като почивни станции или санаториуми. Два-три дни абсолютен покой и тишина, заедно с различни процедури, напълно възстановяват работоспособността ти.

Но през тези два дни в санаториума Ларсен едва не откачи. Дори Бейлис не можа да му помогне много — даде му няколко таблетки и го накара да изчете томчето по психоанализ. Имаше усещането, че нещо изчаква.

Ларсен вече беше решил да позвъни по вътрешния телефон на Бейлис, когато чу как се хлопна вратата на съседната къща и видя високата кльощава фигура да пресича огряната бетонна площадка. „Ако пак ми предложи да укрепвам нервите си чрез хипноза, ще го изгоня — помисли си мрачно Ларсен. — Писна ми от тези «постхипнотични» тъпотии. След сеансите му едва стоя на краката си...“

Покани Бейлис в гостната.

— Къде бяхте досега? — попита Ларсен. — Вече е четири!

Лекарят се огледа.

— Зная. — Седна на стола наред стаята. — Отпуснете се. Какво е самочувствието днес?

— Как мога да се отпусна, когато всяка секунда очаквам нова опасност. — Опита се да си спомни какво е станало през изминалото

денонощие. — Общо взета нощта беше по-лека. Не изтръпвам от всеки шум. Струва ми се, че влизам в нов стадий и нещата се стабилизират. Но сега... щом прекрача прага, ми се струва, че отвъд е бездънна шахта...

Ларсен скоочи, обиколи стаята и пак седна.

— Струва ми се, че няма да има нова атака — продължи той. — Мисля, че след всичко случило се няма смисъл да оставам повече тук, трябва да се върна в завода. Чувствам се о'кей.

Бейлис кимна.

— Но защо тогава сте толкова нервен?

— Господи, изобщо не съм нервен, Бейлис! Просто ми е скучно. По правило вие трябва да ми помагате с всички средства. А вие сякаш избягвате да го...

— Не! — прекъсна го остро Бейлис. — Нося пълната отговорност за вас и искам да останете тук, докато не изясня нещата с това същество...

— Същество ли? — писна Ларсен. — Звучи като във филм на ужасите. Беше само халюцинация, а може дори нещо по-безобидно. Може онова пъстро сияние да е било само някакво отражение или мираж.

— Досега описвахте случката доста по-точно — измърмори Бейлис. — Цвят на косите, черти на лицето, дрехи...

Погледите им за секунда се срещнаха и Ларсен извърна глава.

— Е, и какво? — попита.

Доктор Бейлис се изправи, оправи сакото си и тръгна към вратата.

— Ще дойда утре... Тази нощ бъдете по-предпазлив, Ларсен. Не искам да ви плаша, но проблемът е по-сложен, отколкото ви се струва — рече на тръгване и бързо излезе, преди Ларсен да обели дума.

Ларсен заключи вратата и седна на дивана. Бейлис го бе разтревожил с думите и диагнозата си и сега изпитваше желание да се метне в колата и да се върне в града. Но за пет дни се бе убедил, че Бейлис го превъзхожда в знанията по медицина, затова реши да послуша съвета му. Разходи се из празния санаториум, оглеждайки

сенките на хоризонта. Спорът с Бейлис го притесни и сега не откъсваше очи от отворените врати на спалнята и кухнята.

Дойде тук след три месеца напрегната работа. Неговият отдел се занимаваше с програмирането на голяма компютърна система, имитираща централната нервна система. Няколко компютъра заменяха мозъка, други представляваха нервните пътища. Системата се изграждаше по поръчка на известната психиатрична болница и трябваше да помага при лечението на пациентите.

Бейлис ръководеше групата на проектантите, но после помощникът му пое натоварването и в края на краищата го изпратиха тук за възстановяване на силите.

Ларсен се зарадва на почивката. Първите два дни се припичаше на слънце, разглеждаше природата, съседните вили и рядко прекъсваше удоволствията си за разните процедури. Лягаше в осем и ставаше по обяд. Всяка сутрин от града пристигаше управителят и носеше продуктите за следващия ден. Подсъзнателно Ларсен долови, че трябва да сложи край на тази самота.

Първият посетител по-скоро приличаше на герой от филм на ужасите. Появи се сякаш от нощен кошмар и до днес Ларсен не можеше да си спомни без възбуда за първата им среща.

На третия ден след закуската реши да се полюбува на пясъчния каньон. Денят беше горещ и напълни термоса със студено мартини. На задната страна на вилата имаше гараж с масивна метална врата. Дръпна дръжката, но вратата не помръдна. Тогава я натисна с все сила — вратата леко се откряна и пак се запъна. Погледна надолу — между вратата и касата имаше малък процеп, около шест дюйма, но напълно достатъчен да разгледа гаража. Надникна. В началото не видя нищо, но когато очите му свикнаха с мрака, забеляза до стената неясните сенки на човешка фигура. Човекът стоеше неподвижен, безжизнено отпуснал ръце, с лице към Ларсен. Беше облечен в кремаво сако, сини спортни панталони и двуцветни маратонки. Як, с леко сплеснат нос. Гледаше към Ларсен, без да го забелязва.

Ларсен го зяпаше потресен. Не можеше да разбере как онзи е попаднал вътре — гаражът нямаше друга врата и прозорци. Ларсен реши да се обади, когато онзи направи крачка към него. Ларсен

изкрещя ужасен. Тъмните места по костюма не бяха сенки, а точни очертания на нещата зад гърба му. Тялото му беше почти прозрачно. Като се опомни, Ларсен дръпна вратата и я натисна с цялата си тежест.

Връщайки се от почивка в града, доктор Бейлис го намери в това състояние — парализиран от умора и трескаво стиснал дръжката на бравата.

Ларсен се изправи, отиде в кухнята, постави кафеарката на котлона, но не го включи. Таблетките си вършеха работата, чувстваше се бодър и силен. Върна се в стаята и пак се захвана с учебника по психоанализ. Не намери връзка между описанието на шизофренията и неговия случай. Сметна, че това е кратковременно помътняване на разума. Защо доктор Бейлис не го разбира? Може би изчаква да изпадне в кризисно състояние?

Ларсен отвори вратата и излезе на верандата да подиша с пълни гърди чист въздух. Пред него се издигаха гигантски планини със заснежени върхове. Сенките им пресичаха долината и падаха върху тайнствени възвишения, а някои достигаха до самотното селце, изгубено между тях. Никакво движение не нарушаваше гледката и от това картината ставаше още по-нереална.

Очарован от този пейзаж, Ларсен внезапно усети как нещо чуждо докосва мозъка му. Преживяването беше почти приятно и вълнуващо. Ларсен се опита да се съсредоточи, но не успя. С бързи крачки се върна обратно във вилата. Забеляза, че е оставил вратата на спалнята отворена. Като отиде, видя човек, седнал на дивана и отворил учебника по психоанализ.

В началото си помисли, че може би Бейлис се е върнал, но после чу, че в съседната вила свири магнетофон. Започна бавно да отстъпва и се добра до прозореца между кухнята и спалнята. Беше сигурен, че не е халюцинация, макар човекът да бе облечен точно както и първия път. Но сега изглеждаше съвсем реален и материален.

В него имаше нещо до болка познато, но Ларсен не можеше да разгледа лицето му, скрито зад книгата. Накрая непознатият остави книгата и се изправи. Ларсен едва не закрещя от изненада и страх — познаваше този човек по-добре от всеки друг на планетата.

В стаята беше самият той.

Бейлис прибра инструментите си в малката чантичка и я сложи върху шкафа.

— Във вашия случай „халюцинация“ не е най-точното определение. — Бейлис се обърна към Ларсен, който се бе изпънал на дивана с чаша уиски в ръка. — Алкохолът няма да ви помогне.

Ларсен кимна и остави чашата на масичката за вестници. Час по-рано бе нахълтал във вилата на Бейлис, изплашен до смърт. Докторът го успокои и двамата се върнаха заедно, за да се убедят, че двойникът е изчезнал.

— Изненадан съм, че не сте познали своя двойник още в гаража — продължи Бейлис, — бил е облечен във вашите дрехи.

Ларсен седна и огледа кремавото си сако, панталоните и синьобелите маратонки.

— Повече ме интересува кой е този човек.

Бейлис вдигна рамене.

— Не съм сигурен. Но ми се струва, че това е нещо като раздвояване на личността или амнезия. Не се вълнувайте, вероятно ще намерим някакво лечение.

Лекарят извади от бездънния си джоб черен бележник.

— Да видим докъде сме стигнали... Първо — фантомът сте самият вие. Няма никакви съмнения, той е ваше точно копие. Но по-важното е, че повтаря вашите действия с отклонение във времето...

— Не ви разбирам, докторе.

— Искам да кажа, че вие виждате себе си в миналото. Преди да видите мъжа в гаража, вие сте мислели дали да вземете резервната туба с бензин. Прав ли съм?

— Да — кимна Ларсен.

— И онзи човек в стаята също е повтарял това, което сте правили пет минути преди това — четял книга, гледал през прозореца и излязъл на разходка.

Ларсен пак кимна и отпи глътка уиски.

— Значи вие твърдите, че халюцинациите са всъщност материализирани спомени.

— Почти... Нашият мозък работи като проектор. Повечето хора ги терзаят спомени от детството — родната улица, дома, тате, мама...

А вие просто виждате скорошното си минало, това е всичко. Не е чак толкова страшно, колкото ви се струва.

— Чакайте, чакайте! — Ларсен нервно въртеше чашата си. — Когато аз седях на канапето и четях психоанализата, не видях никого. И сега не виждам.

— Не приемайте думата „проектор“ буквално. Може в стаята да е нямало никой, но вашата увереност в присъствието на „другия“ е била толкова голяма, че фантомът се е появил пред вашите очи. Историята познава много такива примери.

— А защо човекът в гаража беше прозрачен?

— При първия случай вашият мозък още не е могъл да „проектира“ точно вашата стая. Може би по-късно са ви помогнали таблетките и фантомът се е получил по-реален... Кой знае.

Ларсен отново си напълни чашата.

— Между другото, вашият случай хвърля светлина върху много проблеми — призраци, магьосници, полтъргайсти. Сега вече можем да твърдим, че всички тези фантоми не са нищо друго, освен спомени, проектирани от паметта. Това например обяснява защо всички привидения са бели. Помислете, какъв е обичайният цвят на нощната пижама? Може би призракът, който Хамлет приема за своя баща, да е бил самият Хамлет?

— Всичко това, разбира се, е твърде интересно, но аз не виждам с какво може да ми помогне.

Бейлис се изправи и се разходи из стаята.

— Съществуват два метода за лечение на такива болести. По първия, класическия метод, трябва да ви натъпчем с транквилизатори и да изкарате една година на легло. В края на този срок всички халюцинации ще изчезнат от мозъка ви. Вторият метод е чисто експериментален, но според мен заслужава внимание. Кажете ми, Ларсен, какво би станало, ако вие например влезете в стаята и заговорите своя двойник?

— Ами... нищо.

— Ето, виждате ли — нищо. Точно заради това хората и призраците никога не влизат в пряк контакт.

— Но на мен, кой знае защо, хич не ми се иска да проверя вашата теория — промърмори Ларсен.

— Налага се да го направите. — Като прекъсна с жест възраженията на Ларсен, докторът продължи: — Следващия път, когато видите фантома, седнал в креслото с книгата в ръка, влезте в стаята и го заговорете. Ако той не ви отвърне, смело седнете на същия стол. Това ще ви излекува.

Ларсен скочи.

— Вие сте луд! Знаете ли какво чувства човек, когато види двойника си?! Единственото ти желание в такъв момент е да бъдеш колкото може по-далеч.

— Разбирам ви, но няма друг изход. Когато фантомът се слее с реалната материя, той ще изчезне. Един единствен опит. Преодолейте своя страх и ще бъдете излекуван. Само един опит.

Ларсен поклати глава. Искаше да каже нещо и в този миг си спомни за трийсет и осмия калибър, който е на дъното на куфара му. Присъствието на оръжието му даде повече увереност, отколкото докторските съвети. Пистолетът е символ на сила и Ларсен повече не се чувстваше беззащитен. Беше твърдо решил при следващата среща да натъпче двойника си с олово.

Половин час по-късно, когато Ларсен се върна във вилата си, изкара пистолета и го пъхна в пощенската кутия до вратата. Сега вече беше готов да срещне всеки двойник.

Развръзката дойде след два дни.

Сутринта Бейлис отиде в града, като остави Ларсен да направи кафето. Външно Ларсен изрази несъгласието си, но в действителност се зарадва на възможността да се пошляе. Бяха му омръзнали целодневните лекарски очаквания за настъпването на криза. За щастие нямаше никаква криза.

След като си приготви лед за мартинито, Ларсен се върна във вилата си да си смени ризата. Докато се обличаше си мислеше, че трябва да сложи нови панталони, обувки и сако. Струваше му се, че това ще попречи на появата на двойник. После взе самобръсначката, решително обръсна мустаците си и си направи нова прическа. Промените се оказаха ефикасни. Когато Бейлис слезе от колата, той се стъписа при вида на облечения в черно мъж.

— За какъв дявол си играете, нямаме време за майтапи! — После го огледа критично и допълни: — Приличате на герой от евтино криминале.

Ларсен се разхили. Недоумението на Бейлис го разведри, а след две чашки мартини се усети пълен с жизнерадост. Побъбриха си, след което Ларсен се върна във вилата си. Неочаквано усети леко главозамайване. Бейлис беше сложил в мартинито стимулатор! Пак тези тъпи експерименти. Не издържа и изскочи на улицата, за да излее гнева си на доктора.

Вилата на Бейлис бе празна. Обходи всички помещения. После бързо пресече потръпващата от мараня площадка и вече бе на няколко крачки от вилата си, когато забеляза пред вратата мъж в синьо сако. Замря, разпознавайки във фантома себе си, но в „сутрешния“ вариант, преди смяната на костюма и с мустаци. Мъжът изглежда искаше да направи крачка напред, но не можеше.

Ларсен веднага прибяга десетина крачки и се оказва на линията между вилата на Бейлис и гаража. Едва тогава дойде на себе си. Мъжът стърчеше в предверието и се колебаеше дали да излезе на слънце, или да се върне обратно в къщата. Ларсен си помисли за пистолета, но двойникът беше на една ръка разстояние от пощенската кутия, нямаше никаква възможност да извади трийсет и осмия калибър.

Тогава реши да се вмъкне в къщата и да види двойника отзад. Но вместо да се възползва от кухненската врата, се качи на покрива на гаража и влезе през прозореца на спалнята. Когато стъпи на перваза, чу:

— Ларсен, идиот такъв! Какви ги вършите?!

Беше Бейлис, показал се от прозореца на банята. Ларсен сърдито му махна с ръка. Онзи му кимна с разбиране и започна бързо да подсушава главата с шарена хавлия. Със знаци Ларсен му даде да разбере, че трябва да пази тишина, след което с крадливи стъпки отиде до вратата. Двойникът го нямаше! Тогава изтича на улицата и видя тъмната фигура, щръкнала пред вратата на гаража.

Забравил за Бейлис, той се спря да я огледа. Спомни си, че беше на същото място само преди минута. После с крайчеца на окото си забеляза някакво движение зад гърба си. Обърна се рязко и видя синьо сако. Призраците бяха станали два!

За миг Ларсен безпомощно наблюдаваше двете фигури, които безшумно се движеха по двора. Единият от двойниците тръгна направо към него. Яркото слънце осветяваше лицето му — хлътнали бузи, остър нос и изплашени кафяви очи. Сходството беше пълно.

Искаше да изкрещи, но гласът му изневери. Обърна се и хукна да бяга, спря се след поне двеста ярда. Като урегулира дишането си, седна на една купчинка и се огледа. Първият двойник повтаряше неговия път към вилата на Бейлис; вторият се бе качил на гаража и отваряше прозореца. Докторът пък се бореше с прозореца, опитвайки се да погледне, колкото може по-далеч.

Ларсен избърса лицето си с ръкав. И тъй, Бейлис се оказа прав, макар и да не предполагаше, че Ларсен може да види два фантома едновременно. При това и двата се появяваха в моменти, когато е бил в нервни кризи.

Помисли си за пистолета. Оръжието се оказа далеч и недосегаемо. Но пък беше единствената надежда. С пистолета би могъл да провери реалността на фантомите.

Започна предпазливо да се връща назад, преценявайки ситуацията. Двойниците все така бавно се разхождаха по двора, а докторът затвори прозореца и се скри. Ларсен се добра до цистерната, която снабдяваше вилата с вода. За да стигне до пистолета, без да попадне пред погледите на фантомите, реши да заобиколи вилата на Бейлис отзад, а после покрай стената на гаража да стигне до пощенската кутия.

Беше на само няколко крачки от вратата, когато нещо го застави да се огледа. Хвърлило висока сянка върху пясъка, към него приближаваше едро същество с очертанията на мишка.

— Ларсен! Ларсен!

Пред вратата стърчеше Бейлис и го викаше с ръка. Ларсен огледа приближаващия се фантом, изскочи от укритието си и хукна към доктора. Бейлис грубо го сграбчи за рамото.

— Какво ви става, Ларсен? Пак ли атака?

Ларсен посочи фигурите.

— Спрете ги, Бейлис! За бога, спасете ме! Не мога да се избавя от тях!

— От тях ли? — докторът го разтърси. — Нима са повече от един?! Покажете ми ги!

Ларсен посочи първо двойниците, а после и чудовището от пустинята.

— Ето — един на гаража, другият край вратата. И още някакво същество...

— Елате на себе си, Ларсен! Трябва да се срещнете с тях. — И докторът подбутна Ларсен към гаража, но мъченикът падна на пода.

— Не, повярвайте ми, не мога! В пощенската кутия има пистолет, донесете го. Това е единственият изход.

За миг Бейлис се поколеба, после кимна и тръгна към вратата. Ларсен седна в креслото.

— Ще ви чакам тук.

Бейлис излезе. Ларсен не можеше да седи на едно място и реши да излезе навън. В предверието се спъна, падна и удари крака си. Превъзмогвайки болката си, излезе на верандата.

В това време се показа Бейлис с пистолет в протегнатата си ръка. Ларсен искаше да го повика, когато изведнъж видя фантом, прокрадващ се зад доктора като сянка, повтаряйки неговите стъпки. Ларсен отвори уста, но викът застина в гърлото му.

Ларсен се изправи, страхът го разтреса. Искаше да махне на доктора, но онзи не откъсваше поглед от фантома.

— Бейлис!

Изстрел заглуши думите му. Докторът стреля някъде в пространството между дома и гаража, ехото разнесе гърма по долината. Двойникът не трепна. Бейлис пак стреля и изстрелът накара Ларсен да потръпне.

През последната седмица Бейлис най-често мислеше за Ларсен и сега виждаше не собствените си двойници, а двойниците на Ларсен. Фантомът, изпречил се пред доктора, започна да показва другите призраци. Тогава Бейлис вдигна пистолета и започна да гърми на поразия.

Ларсен уморено се облегна до стената. Неочаквано докторът се извърна и огледа Ларсен озлобено. Виждаше двама ларсеновци и не знаеше кой от тях е човекът и кой — фантомът. Погледна с едното око, после с другото, но не можа да прецени.

И тогава двойникът посочи към Ларсен. Ларсен се опита да закрепчи и се метна към вратата, но беше късно.

Ларсен чу само първия изстрел. А бяха общо три.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.